

Trigger

Beülök a Fiatomba, majd kinézek az ablakon, lát-e valaki. Nem. Átszámolom a pénzt, és tényleg, a Főnök, ahogy mondta, rádobott egy tízest. Négy fia van, ismeri a helyzetemet. Megint körbenézek, senki. Benyúlok a kabátom mellső zsebébe, majd előveszem a három, különböző nagyságú pakkot: az elsőben sárga kézigránátos, a másodikban piros Marvel logós, a harmadikban minta nélküli neonzöld tabletták vannak. Ez a harmadik fajta nem tűnik ecstasynak, de mostanában egyre többször fogunk ki ilyet, és Henrik eddig mindig átvette. Ahogy oldalra fordítom a fejem, egy fénycsóva ékelődik be a szemembe. Anynyira fura, mennyire más hatása van a felkelő napnak egy átalvatlan éjszaka után, mint frissen kelve. Egy USB kábellel rácsatlakoztatom a mobilom a megbuherált autórádióra, majd berakok egy laza deep house mixet. Finom, mély lüktetéssel és egy fokozatosan erősödő, ritmusos kattogással indul a szett – mintha már hallottam volna ezt a számot.

Hirtelen jókedvem lesz.

Korábban végeztünk a szokásosnál, többet is kerestem, és ilyen fogásunk is rég volt. Sárga kézigránátosból van vagy harminc, a Marvel logósból kevesebb, talán húsz, de a neonzöldből nagyjából annyi lehet, mint a másik kettőből együtt. Csak ekkor veszem észre, hogy a gránátos zacskóban bélyegek is vannak, talán tíz, és mellettük valami fehér por, egy kisebb pakkban – vagy saját fogyasztásra, vagy elkapkodták a többi. Kiveszem a kisebb pakkot, kinyitom, a kisujjammal belenyúlok, majd egy kevés port felkenek a fogínyemre. Sajnos nem kokain. Speed, viszont egész tisztának tűnik. A nagyobb pakkokat visszateszem a belső zsebembe, a spurit bedobom a kesztyűtartóba – alig lehet fél gramm, ezzel felesleges lenne baszakodni. Osztok-szorzok, majd arra jutok, hogy idén valszeg még nem kerestem ennyit egy este alatt, hacsak nem valami designer szart fogtunk ki. Félig lehúzom az ablakot, előveszek egy Marlborót, rágyújtok, majd elfordítom a slusszkulcsot. Nem húzom tovább az időt, minél előbb haza akarok érní. Rágyújtok, és miközben rendesen is beindul a mix,

BÓDI PÉTER (1991) író. A Váci Piarista Gimnáziumban érettségizett, majd a Képzőművészeti Egyetem hallgatója volt. Legutóbbi regénye: *Hype* (2021).

kifordulok az elhagyatott gyárépület kapuján, majd a bulizók kisebb csoportjai mellett haladva írok egy üzenetet Henriknek Wickr Me-n, hogy beugranék hozzá, ha ráér. Fura, de Henrik ilyenkor már mindig ébren van. Még a Szentendrei utat sem érem el, már jön is a válasz: várlak. Remek, nem kell hazavinnem a lasztkat.

Áthajtok az Árpád hídon, majd az uszoda felé fordulok le. Elmegy mellettem egy rendőr, de zéró para – ezzel a Fiattal úgy simulok bele a környezetembe, mint egy terepmintás zokni az esőerdőbe. Megállok egy pirosnál, és ekkor hirtelen fejbe ver a fáradtság. Már korábban is éreztem egy óvatos fejfájást, ami mintha csak egy jelre várt volna, hogy előugorjon a menedékéből, és elkezdje az agyamat szétcincálni, de most hirtelen itt van, és keményen dolgozik. Nehezen tudom nyitva tartani a szemem, és a végtagjaiban is zsibbadást érzek, egy rendes jobbgyenest sem tudnék most kiosztani. Gyenge vagyok. Odahajlok a kesztyűtartóhoz, előkapom a spurit, majd miközben hátulról rám dudál valami fasz, egy, az előzőnél valamivel nagyobb adagot is az ínyemre erőltetek. Inkább túl későn aludjak el, mint túl korán. A keserű íz egyből ellepi a számat. Talán ennyi elég lesz hazáig, és talán ennyitől még nem leszek ébren egész nap. Az érzékeim egyből kiélesednek, és bár a fejfájás nem múlik el, ismét tompulni kezd. A zsibbadásnak viszont már nyoma sincs, és a szemhéjam még pislogni is alig csukódik össze. Belenézek a visszapillantó-tükörbe, egy fekete Nissan Navara a csomagtartómtól alig harminc centire állhat, homályosan még a sofőrt is látom: nálam egy jó tízessel idősebb, szakállas, kopasz fazon. Megint dudál. Tudom, hogy zöld van, jó ég, higgadj már le! Elindulok, de nem sietek, pukkanjon csak szét ez a fasz. Mire odaérek a következő lámpához, már el is felejttem az egészszet. A keserű ízt viszont még mindig érzem. Hátranyúlok, rámarkolok egy ásványvizes flakonra, és közben észreveszem, hogy a Nissan most is mögöttem áll, és a faszi úgy néz rám, mint politikus a közpénzre. Tipikus hiba: csak azért, mert nagy autóban ül, azt hiszi, ő is nagyobb nálam. Valószínűleg valamin már alaposan felbaszta magát, és most alanyt keres a levezetésre. Mikor a lámpa ismét zöldre vált, iszom még néhány kortyot a vízből, kicsit szívatom az öreget. Megvárom az első dudát, nevetek egyet, majd egy éles kanyarral ráhajtok a Váci útra. A visszapillantóból még látom a rendszámot, legalábbis az elejét: LVU. Ha nem lenne nálam ennyi eki, és nem ígértem volna meg Sárinak, hogy kerülni fogok minden balhét, lehet, megvártam volna, míg kiszáll a fazon a Nissanjából. De nem, nem megyek én már bele ilyenekbe, több vagyok ennél.

Mire odaérek Henrikhez, a jókedvemet felváltja némi büntudattal vegyes paranoia. Minek kell nekem idegeneket hergelni a közutakon, mikor az autóm tartalma egy felületes átvizsgálás során is börtönbe juttatna a következő néhány évre? Bőven elmúltam harminc, le kéne higgadnom végre. De mit lehet tenni, mikor az egész világ tele van seggfejekkel? Írok Henriknek, hogy itt vagyok, és néhány percen belül válaszol, hogy mehetek. Szerencsére nincsenek nála. Henrik hajnalban és reggel találkozik csak ügyfelekkel, így küszöböli ki, hogy

– az ő szavajárásával – narkós véglényeket kelljen kiszolgálnia. Az ő célcsoportját a vállalati szektor teszi ki, és néhány olyan összeszedettebb dealer, aki nem fogyaszt kábítószereket – vagy jól titkolja. Henrik elsősorban kokainnal foglalkozik, de átveszi a tablettákat is, régebben fű, gomba, LSD és DMT is volt nála, de mióta megvette a külvárosi kertházat, kokainra, speedre és tablettákra szakosodott. Valószínűleg én vagyok az egyetlen, aki nem munka előtt ugrik be hozzá, alvás után, hanem munka után, alvás előtt.

Henrik lakásába belépve mindig elfog az irigység. Nincs itt olyan helyiség – talán a vécét kivéve –, ami ne érne többet a mi egész otthonunknál. Nem értek ezekhez, de látszik, hogy valami lakberendezővel lett összerakva az egész, és mintha minden egyes bútort külön ide terveztek volna. Ennek megfelelően Henrik is mindig elegáns. Még korán van, nem visel zakót, de az ingét meg sem kell érintenem, hogy tudjam, finom anyagból készült, ránézésből is látszik, olyany-nyira, hogy nehéz is levenni róla a szememet.

– Kérsz egy kávé? Úgy nézel ki, mint akire ráfér.

Nem kéne kávéznom, nem fogok tudni otthon elaludni. Bár... az még mindig jobb, mint vezetés közben.

– Jöhet, köszi.

– Hozok egyet, idd meg, amíg megvizsgálom a tablettákat a gázkromatográffal.

Rámutat egy asztalra a nappaliban, hogy jelezze, pakoljak le oda, majd eltűnik a konyhában.

A teraszon ülök, elszívok egy cigit a kávé mellé, amíg Henrik számolgat, méríckél meg minőségellenőriz – azaz leteszteli a tablettákat gázkromatográffal. Mióta beszerezte ezt a gépet, nem megy át a kezén semmi szarság, csak tiszta anyagot ad tovább. És erre büszke is. Vagy ezerszer kimondta már előttem a gázkromatográf szót, minden alkalmat megragad rá. Szerencsére nem kell a sarkában állnom, amíg elszarakodik vele – valamiért bízom Henrikben. Sosem értettem, miért, de van egy olyan megérzésem a faszival kapcsolatban, hogy nem azért nem verne át, mert korrekt, hanem azért, mert úgy érzi, ez a módja annak, hogy rendben menjen az üzlete. És én is egyenes vagyok vele mindig, ezt pedig tudja, ráadásul vagyunk olyan viszonyban, hogy ha bajba kerülne, nekem és a srácoknak szóljon először.

Egyszer csak meglátom, hogy egy Audi leparkol a Fiatom mellé. Úgy néznek ki egymás mellett, mint Danny Devito és Arnold Schwarzenegger abban a filmben, amiben együtt játszottak, asszem ikreket. Schwarzeneggerből egy öltönyös, vékony, magas alak száll ki, napszemüvegben. Egyből előnt a gyomorgörcs. Ő is dohányzik. Felém se néz, a telefonján kezd el pötyögni. Nem tudtam, hogy ő is Henrikhez jár – ez azt jelenti, hogy vagy nagy tételben fogyaszt vagy szór. Rühellem ezt az embert, teljes szívemből. Az unokatestvérem az, Kevin. Eldobja a cigijét, idegesen nyomkodja a telefonját, és közben megint rágyújt. Pontosan tudom, mi történik épp: Kevin kattog a kokainján, és Henrik írt neki, hogy várnia kell egy kicsit. Nem tudja, hogy ismerjük egymást. Hangosan odafütyülök Kevinnek, aki erre rám néz, leveszi a napszemüvegét, majd a szája hatalmas

vigyorba húzódik. Egy pillanatra elfelejti, hol van, hangosan üdvözl. Lemegyek ehhez a faszhoz, beengedem, mire képes megölelni.

- Mi újság, faterodról nincs hír?

- Semmi.

Kevin az egyetlen ember az életemben, aki minden egyes találkozásunk alkalmával emlékeztet rá, hogy apám eltűnt. Azt se tudom, él-e, de már nem is érdekel. Mindenki tudja, hogy ez van, és soha, senki nem hozza szóba. Ennyi idő után nem szoktak előkerülni az emberek. Sok szarságban volt benne az öreg, valszeg valakinek keresztbe tett, és ezért elásták valahol. És erre Kevin minden egyes találkozásunk alkalmával emlékeztet, ami még akkor is zavaró, ha évente max egyszer látom.

Hiába bízom meg Henrikben, a pénzt mindig átszámolom, mielőtt zsebre teszem - elvégre tévedhet véletlenül is -, de most csak a kocsiiban ülve nézek rá. Minél gyorsabban le akartam lépni, Kevin jelenléte olyan nyomasztó volt, hogy úgy éreztem, minél több időt töltök ott, annál tovább fogom érezni a gyomorgörccsöt. Egy csipetnyi örömhormont most mégis sikerül elkapnia a recepto-
raimnak: az ekikkel is majdnem annyit kerestünk, mint a biztonságis műszakkal, még úgy is, ha Gézával elosztjuk kétfelére a bevételt. Az ő részét a tárcám irattartójába teszem, a sajátomat a fizetésem mellé, majd egyben is átszámolom az összeget.

Ezt most faszán összehoztam.

Megcsináltam.

Még annak is volt értelme, hogy Kevin itt volt. Egy tízesért megvette a bélyegeket - azokkal aztán tényleg nem tudtam volna mit kezdeni. És mégis: a kávé mintha semmit sem ért volna, a fáradság ismét ráülepszik az elmémre, és az egész testemre kihat. Az a rohadék Géza úgy alszik az éjjeli műszakok előtt, mintha mi sem lenne egyszerűbb, én erre képtelen vagyok, így a reggelekre mindig meghalok kicsit. Benyúlok a kesztyűtartóba, újabb adag speed az inyemre. Inkább aludjak el később otthon, minthogy hazafelé aludjak el...

Visszahajtok a Váci útra, majd a régi kettes felé veszem az irányt, és közben hiába érzem, hogy jó kedvem kéne legyen a pénz miatt, egyszerűen az egész elmémet elönti a búvalbaszottság. Fura ez, mert hiába nem érdekel sem apám, sem Kevin, elég csak az egyiküket megemlíteni nekem, és órákig gyomorgörccsöt érzek, történjen bármi. Bár ez nem igaz. Fater néha csak úgy átrohan az agyamon, minden hatás nélkül, mondjuk, amikor valaki más az apjáról pofázik a társaságomban, és erről eszembe jut a sajátom, vagy legalábbis a saját apám *hiánya*, vagy inkább *nemléte* - talán így pontosabb. Valszeg csak a fáradság miatt szar a kedvem, van ez így. Aztán beugrik, hogy a Főnök miatt is bűntudatom van. Felhangosítom a zenét, hátha elnyomja. Még a beígért fizetésemre is rárakott, mi meg a tudta nélkül húzzuk le az elkapott dealereket. Nem mintha erkölcsi problémák lennének ezzel, de a pénzt meg kéne osztanunk mindenkivel. Akkor viszont mi maradna? Dolgozunk nyolcan-tízen egy ekkora bulin,

Gézával vadászuk a balekokat, egy-két pofon vagy gyomros félreeső helyen, és már a zsebünkben is vannak a tabletták, de mégis sunyiban csináljuk, és ez nem korrekt. Nem baj, kicsit összeszedjük magunkat, aztán abbahagyjuk. Amúgy is, a faszom se akar szekuskodni, kéne már valami rendes bevételi forrást találni.

Akárhogy kattogok, nem sikerül elúznöm magamból ezt a hangulatot. Egyre többször van ez, mióta kábé sínen van az életem: féllégálisan pénzt keresek (az esték kb. felére bejelentenek minket alkalmira), komoly kapcsolat, családalapítás, kertvárosi lakás, még ha csak béreljük is. Egészséges is vagyok, heti ötször edzem, nem eszem össze minden szart, és hónapok óta nem ittam. Minden fasza! Tulajdonképpen nagyon is fasza minden – ezt ismételve először csak magamban, aztán hangosan is, majd egyszer csak azon kapom magam, hogy Dunakeszi határában vagyok, és beállt a forgalom. A sok proli már ilyen korán megy vásárolni, hihetetlen. Hajnalban kelnek, hogy minél gyorsabban kiaknázhassák az egyetlen hétvégi örömforrásukat: a költekezést. Nem jó most ez az elakadás, hiába tart csak néhány percig, korábban a suhanás valahogy jó tett. Épp vége a mixnek, beteszek egy újat, egy technót, és ez keményen is indul, egyből elkezdek dobolni az ujjaimmal a kormányon. Jól van, rendben van minden, minden fasza! Most szinte automatikusan nyúlok be a kesztyűtartóba a következő adag spuriért, majd rágyújtok, feljebb veszem a hangerőt, próbálom élvezni az életet, és ekkor nem én kapom el a gépszíjat, hanem az kap el engem, látom, hogy a kocsisor eleje szakadozni kezd, az autók megindulnak, ránézek az órára, get ready, húsz perc és otthon vagyok!

Szabályosan lelassul az idő. A tudatom tisztában van vele, hogy csak másodpercek telnek el, de közben mégis úgy érzem, mintha percek óta állnánk. Az egész kocsisor megindult, egyedül az előttem álló Mazda mozdulatlan.

Dudálok, semmi.

Menjél már!

Megint dudálok, mire egy kéz jelenik meg az ablakban, int, hogy bocsí, de nem hajt el egyből, újabb duda, hosszabban, és már mögöttem is követik néhányan a példámat. Mire a Mazda elindul, már olyan ideges vagyok, hogy érzem, ahogy a halántékomon kidagadnak az erek. Megindulnék én is, de ekkor hirtelen mégis lefékez, lefékez, bazdmeg, büntetőfékez a gecije, és ekkor már tudom, hogy el fogom kapni ezt a tetvet, ki fogom belőle verni a szart is, kerül, amibe kerül. Megyek utána, de kibaszott lassan halad, és nem is egyenesen, olyan lassan és olyan nem egyenesen, hogy egy büntetőfékezést se néznék ki belőle, nem, ez egyszerűen csak képtelen normálisan vezetni, és ekkor beugrik, hogy valszeg részeg a sofőr, illetve nem is valszeg, hanem egészen biztosan, és erre a gondolatra az erek nemcsak hogy kidagadnak, de szinte ki is törik a szélvédőt, hogy hatalmas öklökké formálódjanak, és lecsapjanak a Mazdára. Ez a fasz képes sakálrészegen autóba szállni, és a főúton kocsikázni? Egy rendes ember nem vezet bebaszva, az ilyen férgék tényleg megérdemelnek egy alapos verést.

De nem tőlem.

Próbálok lehiggadni, miközben a Mazda után hajtok – megelőzni nem tudom, túl nagy a forgalom. Rágyújtok, nyugi, nyugi van. A Mazda egészen Gödlig úgy megy, mintha nem tök egyenes lenne az út, kanyarog, lassít, gyorsít, még egy piroson is áthajt, pedig, ha várt volna néhány másodpercet, már épp váltott volna. Gyerekek állnak a zebránál, két kislány. Én megvárom a zöldet, nemcsak a lányok miatt, de amúgy is, és még így se maradok le nagyon. Mikor a Mazda lefordul a főútról, követem.

Egy sarokkal odébb parkolok le, onnan nézem. Egy túlsúlyos, nálam fiatalabb faszi száll ki a kocsiból, élénk, sárga ingben, felhajtott gallérral. Alig tud járni. A kerítésnek támaszkodva keresgél a kulcsai között. Azon kapom magam, hogy erőteljes lépésekkel haladok felé. El akarom kapni ezt a gecit.

De ekkor hirtelen beugrik Sári.

És az utolsó ilyen alkalom, legalábbis amiről tud.

És Sári, ahogy nézett rám, mikor megtudta. És Sári szavai. Röviden összefoglalva: ultimátum.

– De mi van, ha önvédelemből kerülök balhéba? Mi van, ha valaki belém köt?

– Tudod, a legtöbbben képesek úgy élni az életüket, hogy ne kerüljenek konfliktusba. Vagy ha mégis, egyszerűen megtanulják kezelni a helyzetet.

– És elmondanád, azt, mégis hogy kell?

– Úgy csinálnak, mintha nem történt volna semmi, vagy egyszerűen csak úgy viselkednek, hogy a másik lehiggadjon.

– És ha nekem van igazam?

– Akkor is.

– De akkor...

– ...akkor?

– Akkor csicskának érzem magam.

És ekkor jöttem rá, hogy a legtöbb ember tényleg csicskának érzi magát. Minden alkalommal, amikor valaki faszfejkedik velük, és ők megpróbálják elkerülni a *konfliktust*. És én valamiért nem tudom elfogadni, hogy csicskaként tekintsek magamra. Egyszerűen nem megy.

Saját magamért nem, de Sáriéért igen.

De mégis, milyen lehet a *konfliktus* nélküli élet? Hogy néz az ki?

Visszasétálok a Fiatomhoz, beülök, megint rágyújtok, és közben végignézem, ahogy ez a részeg fasz beszenvedi magát a lakásába. Próbálok minél mélyebbre ásni a gondolatot, hogy valszeg, miután lekentem volna a fazonnak kettőt, és elküldtem volna a picsába azért, mert majdnem elbaszott két kislányt – meg úgy amúgy, bazdmeg, sakálrészegen vezetett hazafelé a főúton –, még a pénztárcájába is belenéztem volna, hiszen ez nem tény, csak egy elméleti lehetőség.

Büszke vagyok magamra, elkerültem egy *konfliktust*.

Negyedórával később, mikor leparkolok a társasházunk előtt, egyszerre érzem magam csicskának és büszkének is. Ránézek a lakásra, a redőnyök már fent vannak, Sári ébren, gondolom, felverte a kicsi. Ahogy kiszállok, majdnem belelépek egy kutyaszarba, hangosan szitkozódok.

Sári pisszegéssel fogad. Ádámka alszik. Előveszem a tárcám, átadom a pénzt Sárinak.

- Rezszi, babakocsi és talán még a hűtő is kijön belőle.

Sári a szemembe néz, mosolyog. Nem kérdezi, hogy kereshettem egyetlen este alatt ennyit. Nem mintha milliókat hoztam volna haza, de ez sehogy se jön ki, és Sári szerintem pontosan tudja, hogy egy ilyen összeghez azért némi *konfliktust* csak át kellett élnem, de a pénzről nem kérdez, ilyenkor nem, és én ennek örülök.

- Minden rendben ment? - kérdi suttogva.

- Persze, csak kicsit elhúzódott.

- Mint mindig.

- Mint mindig.

- Lefeküdnél?

Természetesen egyáltalán nem vagyok álmos.

- Le kéne. De előbb lezuhanyzom, az biztos.

- Oké. Ennél valamit? Épp reggelizni készülök.

Egy falatot se tudnék leerőltetni, pedig nem ártana legalább némi fehérje. Kaptunk valami gyorskaját az este közepén, de azon kívül nem sok mindent ettem az elmúlt huszonnégy órában.

- Nem, köszi.

Sári elindulna a konyhába, de ekkor finoman megfogom a karját, és magam felé húzom. Megölelem, visszaölel. Olyan, mintha máshogy szorítana, mint korábban, és erről az ugrik be, hogy talán még mindig gyenge a teste a szülés miatt, vagy csak szimplán korán van még neki. Emlékszem, amikor először ölelt meg, olyan volt, mintha a lelket akarná kiszorítani belőlem. Mégsem érzem azt, hogy távolodnánk egymástól. Egyszerűen csak változunk. Így maradunk néhány másodpercig, szóltanul, és megint lelassul az idő, de most máshogy. Melegség járja át a testem, és hirtelen egy fasznak érzem magam. Itt van nekem Sári és a fiam, én meg részeg sofőrökkel meg mindenféle faszágokkal hergelem magam. Minek?

- Ádi?

- Ennyit szerintem még nem aludt egyhuzamban.

- Lehet, mégis harapnék valamit. Nem vagyok álmos, bekávéztam korábban.

Sári ismét a szemembe néz, és én ebből a nézésből kiolvasom, hogy tudja: nem a koffein pörget. Ez is olyan kérdés, amiben egyszer már kaptam ultimátumot. Azóta nem csapom szét magam, kábé soha. Ha beveszek valamiből valamennyit, az mindig csak a pillanat túléléséről szól: néha ébren kell maradni, néha el kell aludni.

- Összedobok neked néhány tojást, aztán csinálj egy cigit, az majd talán bealtat.

A hangja tényszerű, nincs benne kioktatás vagy tudálékoskodás. De honnan vágta le, hogy van itthon füvem? Meg nem találhatta, a polc tetején van, ahol nem éri el. Kell nekem mindig olyan nővel összeakadnom, akik sokkal okosabbak nálam.

Néhány tojást és pár szem paradicsomot sikerült leerőltetnem, ráadásul alma-illatúan ülök ki az erkélyre – egy ideje rákaptam arra, hogy Sári tusfürdőit használom, valahogy frissebb illatúak, mint az ösztönösen vásárolt Old Spice-ok. Épp elkezdek összeeszkábálni egy tekintélyes méretű cigit – ha már nyílt lapokkal játszunk, minek szarakodjak, meg amúgy is, még mindig nem vagyok álmos –, mikor észreveszek egy apám korabeli férfit. Mármint, apám korabeli, ha a tíz évvel ezelőtti apámat vesszük alapul, és hát, mi mást vehetnék. Kopasz, szakállas, pocakos faszi, de jó nagydarab, megvan vagy egy-kilencven. Kuttyát sétáltat, és közben a telefonját nyomkodja meg e-cigit szív. Miközben felőrlöm a füvet, azon agyalok, mi idegesít annyira ezekben az elektromos cigizőkben. Nem tudom. De az biztos, hogy olyan, mintha műfaszt szopogatnának, ami nekem oké, csak hát vicces, azt az arroganciát viszont egyenesen rühellem, ahogy egy-egy ilyen tag úgy fújkalja a méteres halmokban hömpölygő füstöt az utcán, mintha sárkányok volnának, és eszükbe sem jut, hogy nem mindenki akar a nyalóka meg vattacukor illatú felhőjükben mászkálni. Egy rendes dohányos legalább tudja, hogy zavarja a környezetét, legalább megpróbálja nem a pófádba fújni a füstöt..., de ezek?

Elkészül a cigi, lekocogtatom a körmömön. A kutya a Fiatom körül kezd el ólálkodni, így nem tudok nem odafigyelni. Tovább kocogtatok. A faszi ekkor mintha telepaticus összeköttetésben lenne a kutyaival, a telefonját nyomkodva elfordul, de a kutya végül mégsem hugyozza le a kocsimat. Nem. A kertünk előtt nekiáll terpeszkedni, majd látom, ahogy szarik. A faszi persze nem fordul a kert felé, úgy csinál, mintha nem tudná, mi történik, csak fújkalja a füstfelhőjét meg a telefonját nyomkodja, a kutya pedig, miután kiszarta magát, odacsahol a gazdája lábához, hogy jelezze: végzett. A faszi meg se fordul, szimplán elindul abba az irányba, amerről jöttek.

Odafütyülök, hangosan, mire ez a pöcs mintha felénk akarna fordulni, de csak rándul egyet a válla, és folytatja is az útját. Ekkor odaszólok, mire úgy csinál, mintha nem hallana. Hangosabban is odaszólok, és hozzáteszem, hogy a kutyaszart ki fogja összeszedni. Ez a faszi meg képes továbbra is úgy tenni, mintha nem hallana, sőt, még mintha gyorsabban is szedné a lábát. Ledobom a cigit a mellettem levő kis asztalra, majd berontok a lakásba, felkapom a cipőm, és lerohanok az utcára.

Kerülön megyek, de gyorsan, és meg is lepem a faszit, mikor szemből érkezem. Nem szórakozom, egyből ráordítok, hogy azonnal menjen vissza a kertünk elé, és szedje össze a szart. Meglepetten néz rám, kifúj egy adag füstöt, széttárja a karját, majd azt mondja, hogy otthon hagyta a zacskókat.

– Akkor is össze fogod szedni – mondom határozottan.

– Dehogyan fogom – vágja rá.

Nem mondok semmit, egyenesen a szemébe nézek. Nem veszekedni jöttem le, hanem megoldani egy problémát.

– Ha annyira zavar, majd összeszeded te. Tiszta retek az egész utca, nem hiszem, hogy ebbe fogtok belehalni – mondja, majd elneveti magát.

Ahogy a nevetés hatására megváltozik az arcszerkezete, hirtelen valami eltörök bennem. Átkerülök valahova máshova, valahova, ahol a tudatom tiszta, de ennek ellenére nem azt teszem, amit akarok. Pontosán tudom ilyenkor, mit kéne mondanom, hogyan kéne reagálnom és cselekednem, de a testem mégis máshogy viselkedik. Sosem ordítok. Van, hogy agresszív vagyok, de ordítani nem szoktam. Most mégis odaordítok, hogy azonnal takarodj vissza a szarodhoz, majd meglököm a fazont, aki vissza is indul a kertünk irányába, és közben azt mondja, hogy nyugodjak már le. A kutya nyüszít, de amúgy elég bátortalan jószágnak tűnik, nem fog megtámadni. Mikor a faszi harmadjára ismétli el, hogy nyugodjak le, megint leordítom, hogy ha még egyszer azt mondja, hogy nyugodjak le, eltöröm az orrát, mire elkezd felháborodni, hogy én ilyet nem mondhatok neki. Ahogy odaérünk a kutyaszarhoz, érzem a szagot is, ami még jobban felbasz, majd szólok a faszinak, hogy szedje szépen össze, mire ő csak értetlenkedik.

- Csak hogy tisztázzuk - mondom már higgadtabban. - Vagy összeszeded, vagy bele fogom nyomni a fejed, és mehetsz haza szaros képpel.

Ezen megint nevet.

- Hát, de kézzel nem fogok belenyúlni, ez, gondolom, világos.

- Kézzel vagy arccal, haver, te döntesz.

Mikor ismét elkezd nevetni, kap egy pofont. Nem ököllet ütöm, de beleviszem a törzsem. A kutya ugat egyet, de amúgy mozdulatlan, a faszi elhallgat, az arcához nyúl, mint egy gyerek, és közben összevissza pislog, ami egyértelmű jel: nincs hozzászokva az ütésekhez.

- De... - kezdene bele, mire ráordítok:

- MOST!

Lehajol. Látom, hogy ösztönösen az utat nézi, mire rászólok, hogy jobban jár, ha eszébe sem jut elfutni, mert csak többet kap. Ahogy az ujjai belemélyednek a szarba, mintha erősebben érezném a szagot. Öklendezve lépek odébb, mire ez a pöcs valami furcsa ötlettől vezérelve nekiáll kiegyenesedni, majd felém dob egy marék szart. Nem talál, az egész előtttem placcsan. Odalépek hozzá, és teljes erőből arcon könyöklöm, mire ő elterül a fűben. Szerencsére nem veri be a fejét semmibe, viszont végre elhallgat, és már tudja, hol a helye. Összegörnyedt testtartásban, sírva szedi össze a szart, az egyik markába gyűjtögetve a darabokat.

Ekkor hirtelen minden kitisztul.

Nem Sárit veszem észre először, hanem néhány szomszédot, ahogy az erkélyekről, ablakokból figyelnek. Az egyikük, egy nyugdíjas tanár elismerően biccent, de a legtöbbek arcán rémületet fedezek fel.

Sárién is.